

DACĂ FUG

ELOGII PENTRU TERRI BLACKSTOCK

„Ultima carte a lui Blackstock, *Dacă fug*, este cel mai bun roman de suspans pe care l-am citit de câteva decenii încoace. Fremătând de secrete și de suspans care te ține cu sufletul la gură, cu personaje excepțional construite, este o poveste care te captivează până la final. Citiți-o! Fugiți s-o cumpărați! Atât e de bună!”

- *Colleen Cobe*, autoare a unor bestselleruri *USA Today*, romanul *Mermaid Moon (Luna sirenelor)* și seria *Hope Beach*

„Finalul pasionant care-ți face inima să bată nebunește al trilogiei *Moonlighters* de Blackstock e ca o călătorie cu peripeții. Intriga și pericolul ating un punct culminant dramatic, în timp ce ticăloșii sunt puși la colț.”

- *Romantic Times* despre romanul *Twisted Innocence (Inocență pervertită)*

„Fanii lui Blackstock vor fi absorbiți de acest al treilea roman din seria *Moonlighters*, ale cărui teme sunt iertarea și acordarea celei de-a doua șanse. Deși poate fi citit și ca un roman de sine stătător, cititorii vor înțelege mai bine personajele din volumele anterioare ale seriei.”

- CBA Resurse + Distribuitori despre *Twisted Innocence (Inocență pervertită)*

„Cartea a doua a seriei *Moonlighters* de Blackstock debutează cu un incident înspăimântător, dar este plină de acțiune și în continuare. E o poveste pe mai multe planuri despre decepție, durere și secrete destăinuie la momentul potrivit, menținând interesul și curiozitatea cititorilor.”

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Distortion (Distorsiune)*

„Blackstock își construiește personajele în așa fel încât ele pot scăpa din orice situație – ca de exemplu, să facă parte dintr-o familie cu incredibil de multe cadavre în dulap – și reușesc să rămână credibile. *Distortion (Distorsiune)* e un bun roman de suspans, dar mai mult decât atât, aduce în discuție o serie de atitudini și acțiuni care-i vor face pe cititori să-și reexamineze propriile tipare și valori.“

- Crosswalk.com

„O proză clară, o poveste incitantă și o acțiune galopantă fac ca acest thriller să fie încă un succes pentru Terri Blackstock. Recomandat cititorilor cărora le plac scrierile lui Lynette Eason și Erin Healy.“

- *Library Journal*, starred review pentru romanul *Downfall (Decădere)*

„O poveste densă și plină de suspans, acest *mystery* ne prezintă într-un ritm alert un clovn ciudat pe post de suspect și un periculos vizitator de blog.“

- *Publishers Weekly* despre *Truth Stained Lies (Adevărul a pătat minciunile)*

„Seria *Restoration (Restituire)* ajunge la un final dramatic. Blackstock este o maestră absolută în a aduce la suprafață dileme spirituale și în a le permite cititorilor să se lupte cu ele odată cu personajele. Este concluzia cea mai potrivită pentru această serie unică de romane.“

- *RT Book Reviews*, 4 1/2 star review pentru romanul *Dawn's Light (Lumina zorilor)*

„Scriitură bună, detalii descriptive bine dozate, personaje convingătoare și un final ce nu sucombă în răspunsuri lejere – toate acestea te îndeamnă să continui să citești pagină după pagină, făcând din această carte un roman fascinant pentru creștinii amatori de suspans.“

- *Publishers Weekly* despre romanul *Cape Refuge*

„Scritura excepțională a lui Blackstock îi va ține pe cititori treji până târziu în noapte, pentru a descoperi identitatea făptașului din acest extraordinar roman polițist. Punerea în scenă unică și privirea aruncată asupra scenei muzicale din Nashville sunt fascinante. Amatorii de suspans se vor bucura de o tratație delicioasă.“

- *RT Book Reviews*, 4 1/2 star review și distincția *TOP PICK!* acordată romanului *Double Minds (Minți duble)*, nominalizat în 2009 la premiul *Best Inspirational Novel*

„Absorbită fiind încă de la primul rând, m-a durut sufletul pentru Kara, Lizzie și pentru povestea lor emoționantă. Sfârșitul convingător nu m-a scos din starea de tristețe, pentru că acest roman este despre mai mult decât despre viața a două fete și despre rănilor ce n-ar trebui să existe niciodată. Doamna Blackstock jonglează cu abilitate și tact cu trăirile de nedorit ale personajelor sale (promiscuitate și avortul ce-i urmează, menționat în trecut). Totodată, cartea este atât de bine scrisă, încât cu greu îți vine să crezi că este doar ficțiune!“

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Covenant Child (Copilul legământului)*

„Distanțându-se de celelalte romane polițiste ale ei ce te țin cu sufletul la gură, Blackstock pătrunde în lumea unui infractor care-și întâlnește perechea. Acest roman alert nu oferă nicio răsturnare de situație uimitoare, dar povestea este incredibil de bine spusă și cititorul va fi fascinat până la ultima pagină.“

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Shadow in Serenity (Umbră asupra serenității)*

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro

Publicat prin acordul cu The Zondervan Corporation L.L.C., o divizie a HarperCollins Christian Publishing, Inc.

IFIRUN

Copyright © 2016 by Terri Blackstock

Copyright © 2023 Editura Act și Politon pentru prezenta ediție

Traducător: **Alina Grozea**

Redactor: **Carmen Botoșaru**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Editor: **Mona Apa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKSTOCK, TERRI

Dacă fug / Terri Blackstock; trad.: Grozea Alina. - Ed. 2. - București: ACT și Politon, 2023

ISBN 978-630-303-107-1

I. Grozea, Alina (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

TERRI BLACKSTOCK

DACĂ FUG

Traducere din limba engleză:

Alina Grozea

Ediția a doua

ap!
act și politon

Această carte le este dedicată cu drag nazareenilor

CASEY

E sânge pe pantofii mei. I-am spălat pe talpă, știind că poliția va analiza urmele și va afla că port niște Skechers. Vor găsi pe cardul meu de credit tranzacția de la magazinul de pantofi, și asta va dovedi că sunt ai mei.

Sângele se scurge de pe tălpi. Inima-mi bate de parcă ar fi sângele meu, deși nu e. Plânsul mă gâtuie, dar îmi șterg lacrimile. N-am timp să simt.

Când pantofii par suficient de curați, îi șterg cu un prosop și-i strecor în geantă.

Ei vor vedea petele de sânge pe chiuvetă, în urmele pașilor făcuți de mine până la ușă, unde m-am descălțat, pe prosop. Vor da cu luminol din acela ce va străluci prin tot apartamentul și vor aduna dovezi împotriva mea. Nu mai are rost să curăț. Trebuie doar să plec de-aici.

Nu-i ușor să-ți împachetezi întreaga viață într-o geantă de voiaj, dar nu am încotro. Împachetez ce cred că-mi va folosi – o cămașă, două perechi de blugi, câteva tricouri, o foarfecă, să-mi tai părul imediat ce voi ajunge într-un

loc sigur, lenjerie intimă, mascara, periuță și pastă de dinți, lentile de contact și ochelari. Mă duc la dressing, deschid sertarul, caut printre șosete până în spate, la cutia de trabucuri. O deschid. Teancurile de sute de dolari sunt încă acolo. Asta-i ziua mea neagră, urgența pentru care am nevoie de bani-gheață. Îndes teancurile de bani în buzunarele genții și apoi mă grăbesc către micul meu living cu bucătărie încorporată, ca să adun pozele de familie de pe un raft. Le îndes și pe ele în geantă.

Scriu rapid un cec pentru chirie, îl rup din carnet și-l las pe teighea, cu un bilet către proprietar, în care îi spun că poate închiria apartamentul meu și că poate dona ce am lăsat acolo. Nu vreau să aibă de suferit din cauza mea. Mă gândesc să sun la serviciu și să le spun că nu mă mai întorc, dar mai bine n-o fac.

Îmi pun geanta pe umăr și o car afară, apoi încui apartamentul, deși nu știu de ce fac asta.

Când mă sui în mașină, văd sânge pe mânerul ușii. Îl ignor, conduc până-n parcare a unui hotel din centru, abandonez mașina fără să mă uit în urmă și iau liftul în jos, către primul etaj al hotelului. Mă strecor în toaleta femeilor, îmi strâng părul în coadă de cal și îmi leg o bandană pe cap. Îmi scot lentilele de contact, îmi spăl machiajul și-mi pun ochelarii. Apoi îmi iau poșeta și geanta de voiaj și ies pe ușile de sticlă ale hotelului, către șosea, unde e stația de taxi. Îi dau un bacșiș portarului, să-mi cheme unul.

Mă sui în taxi și-i spun șoferului să mă ducă la stația de autobuz.

Probabil că încă nu mă caută nimeni. Va trece o vreme până vor descoperi cadavrul lui Brent. Cedez tentației de a spune o rugăciune, deși nu știu dacă o va auzi cineva. Am probleme cu credința în Dumnezeu, dar, când sunt într-un necaz, spun deseori în minte rugăciuni. Nu știu pentru ce să mă rog. Timp? Distanță? O cale de scăpare?

Dreptate?

Da, vezi să nu!

Cer ajutor în general, având încredere că, dacă e cineva la celălalt capăt al rugăciunii mele, va ști de ce anume am nevoie. Pe măsură ce străbatem orașul, singurătatea mă învăluie ca o ceață și mă întreb ce o să mă fac fără prietenii mei. Iubesc oamenii. Întotdeauna i-am iubit. Nu-mi place să fiu singură.

Și pe familia mea. Pe nepoata mea de șase luni care-și adaugă săptămânal câte un nou truc în repertoriul ei de bebeluș... Oare o s-o mai revăd vreodată? Gândul că n-o s-o mai legăn niciodată ca să adoarmă e aproape la fel de brutal precum imaginea celui mai bun prieten zăcând mort pe podea.

Îmi las privirea să alunece peste orașul pe care am fost învățată de mică să-l iubesc. Ciudat, n-am știut până acum că-l iubesc.

Mă lupt să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat mai devreme. Cu o oră în urmă? Cu două? Mă chinui să nu mă mai gândesc la teroarea asta.

Câte un pas, pe rând. Să ajung întâi la stația de autobuz. Apoi pot să plâng.

CASEY

N-am mai fost niciodată până acum în stația de autobuz. Are o mistică murdară – un aer străin care mă oripilează –, dar știu că nu pot să ies din oraș cu mașina personală. Sigur o vor căuta. Aeroportul iese din discuție. Prea multe camere de luat vederi și prea multă securitate. Sper că nu voi fi identificabilă imediat, dacă fața mea va apărea pentru scurt timp pe ecranele de securitate ale camerelor de deasupra. Mă uit la afișajul neclar cu destinații și ore. N-am nicio idee încotro s-o apuc.

Trebuie să fug undeva suficient de departe pentru ca fotografia mea să nu apară la știrile locale. Într-un loc care să nu aibă nicio legătură cu mine și în care să n-am niciun motiv să ajung. Undeva unde nu aș merge niciodată. Și va trebui să fie o destinație a unuia dintre următoarele autobuze care vor pleca din stație, oriunde m-ar duce el. Nu voi merge până la capăt. Voi coborî la una dintre stațiile de pe traseu.

Dar să începem cu începutul. Găsesc toaleta femeilor și privesc pe sub ușile cabinelor să văd dacă sunt singură. Deocamdată, sunt. Stau în fața chiuvetelor murdare și mă uit lung în oglindă. Trag fermoarul de la geantă și iau foarfeca. Îmi desfac din coc părul blond, îl pieptăn și-mi trec mâinile prin el pentru ultima dată.

Părul a fost dintotdeauna bunul meu cel mai de preț și urăsc să-l văd căzând pe jos. Dar nu pot lăsa vanitatea să mă oprească. Tai exact până în dreptul bărbiei și mă uit la șuvițele care ajung pe podea. Nu mă opresc, insist. Mă ciopârțesc și la spate, până ajung în partea cealaltă.

Arată ca o tunsoare bob făcută acasă, dar putea fi mai rău. Încă semăn prea mult cu mine. Mă pieptăn dându-mi părul după urechi – s-a mai schimbat ceva, dar nu îndeajuns. Ar trebui să-l tund mai scurt, băiețește? Nu, ar dura prea mult, iar tunsoarea de amator ar atrage și mai mult atenția. O să fac asta când o să ajung într-un loc în care să mă pot vopsi.

Scot un teanc de bancnote din geantă și-l îndes în buzunarul de la blugi. Trebuie să-l țin la îndemână.

Mă așez pe vine să adun părul căzut, îl arunc în closet și trag apa, apoi mă întorc cu un șervețel umed și șterg podeaua, să mă asigur că nu rămâne nicio șuviță blondă pe acolo. Mă întorc la toaletă și trag din nou apa, apoi stau pentru o clipă și mă uit la vechea Casey cum dispăre pe fundul vasului, odată cu jetul de apă.

Mă sprijin cu spatele de ușa cabinei. Pot să fac asta. Am mai avut de îndurat greutăți în viață. Tot ce trebuie

să fac acum e lucrul la care poliția se așteaptă cel mai puțin. Viața mea va depinde de asta.

Deschid telefonul mobil, scot bateria și o arunc în coșul de gunoi. Apoi sparg telefonul și pun bucățile în buzunar, să pot scăpa de ele undeva, pe drum. Nu știu dacă va funcționa să-i împiedic pe cei din poliție să mă localizeze prin GPS-ul de pe telefon, dar am văzut la televizor infractori care procedează așa.

Ies din toaletă, privesc în jurul stației și detectez un ghișeu de bilete unde nu e coadă. Poșeta și geanta de voiaj îmi atârnă pe umăr; ajung în fața funcționarei.

– Încotro? spune ea, fără să ridice privirea.

– Păi... ce autobuz pleacă acum?

Femeia ridică privirea. Ochii ni se întâlnesc, dar nu simt că se uită la mine.

– El Paso. Pleacă în douăzeci de minute.

Nu-mi las timp de gândire.

– Perfect, zic. La El Paso vreau să merg.

Femeia – care mi se pare somnoroasă – îmi tipărește biletul și-mi ia banii.

– Ar fi bine să vă grăbiți.

Îi mulțumesc și mă grăbesc către autobuz. Îi dau șoferului biletul ca să mi-l valideze și el se întinde să-mi ia geanta.

– E în regulă, îi spun. O țin cu mine.

– Se poate aglomera autobuzul. Nu aveți unde s-o puneți.

Habar n-aveam că El Paso e o destinație atât de populară din Shreveport.

– O țin la picioare. Cât durează călătoria?

– Cam zece ore și jumătate.

Asta-i bine, mă gândesc. Cu cât petrec mai mult timp în autobuz, cu atât mai bine. Dacă polițiștii nu-și dau seama cum am părăsit orașul, ăsta-i un loc bun ca să fiu în afara atenției lor pentru o vreme.

Urc în autobuz. Până acum, e ocupat aproape pe jumătate. Merg pe culoar, evitând o familie cu doi copii preșcolari și alegând un loc la geam, pe un rând gol. Arunc poșeta și geanta pe scaunul de lângă mine.

Dar în scurt timp, scaunele se ocupă. Încerc să nu am contact vizual cu cei care caută un loc liber. Un bărbat care șchiopătează și care abia reușise să urce scările, un adolescent cu cearcăne adânci și negre și cu căști în urechi, o femeie în vârstă cu baston, un soldat obosit cărând o raniță militară.

Soldatul mă inspectează și se oprește în dreptul scaunului meu.

– Stă cineva aici? Întreabă el, arătând spre geanta mea.

Nu-mi place să refuz un soldat. Cerem atât de mult de la ei și ei așteaptă atât de puțin de la noi! Clatin din cap și-mi mut geanta la picioare. El se așază, iar umărul lui puternic se atinge de al meu.

– Mergeți la El Paso? mă întreabă el.

– Nu, cobor înainte. Sunteți din El Paso?

– Da, spune. Am fost plecat aproape un an. Afghanistan.

– Nu vă trimit acasă cu avionul? îl întreb, uimită.

– M-au trimis la baza militară, dar familia mea nu-i de acolo. N-am vrut să merg direct acasă, spune el. Am vrut să mă opresc să vizitez familia unui prieten. El nu s-a mai întors, așa că...

Mă emoționez. Trebuie să fie un om de treabă dacă-și pune propria sosire acasă pe plan secund, pentru a vizita familia unui prieten decedat.

– Nu e așa de mult de mers cu autobuzul.

– Cine vă așteaptă acolo? îl întreb.

– Părinții mei, spune. Și iubita. Sunt foarte nerăbdător să-i revăd.

– Pariez că și ei abia așteaptă să vă vadă.

– Da, va fi un weekend grozav, spune el și îngHITE în sec. Sunt un pic emoționat.

Înțeleg asta. Probabil că s-a schimbat de când a plecat la război. Să se întoarcă într-o relație va fi ciudat și dificil. Soțul prietenei mele Nora a plecat în armată la o lună după nașterea primului lor copil și a lipsit un an. A ținut legătura cu familia cât a putut, pe Skype, dar nu a fost suficient. Chiar nu se pot recupera lunile pierdute.

Când s-a întors acasă, bucuria Norei s-a transformat rapid într-o îngrijorare tăcută, și toți știam că lucrurile nu mergeau bine. O persoană se schimbă după un an ca mamă... după un an ca soldat. Câteodată, cei doi se schimbă în direcții opuse. Sper că iubita acestui soldat îl va trata ca pe un erou și-i va lăsa timp și spațiu să se readapteze.

Își pune căștile și mă simt ușurată că nu dorește să afle nimic despre mine. Îmi pun și eu căștile, închid ochii

și mă prefac că dorm, dar imediat ce autobuzul începe să facă manevrele de ieșire din depou, îi deschid, să văd cum orașul meu rămâne în urmă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Închid din nou ochii când îmi țâșnesc lacrimile. Pot să fac asta, îmi spun. Sunt puternică. Sunt concentrată. Sunt hotărâtă.

Nu-i voi lăsa să câștige.

Lacrimile mi se potolesc. Îmi doresc să fi avut muzică, în care să mă cufund, dar telefonul meu e făcut țandări în buzunar. Totuși, căștile mă țin izolată.

Nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

CASEY

Când ne oprim la stația Greyhound în Dallas, decid să cobor și să-mi petrec noaptea aici. Autobuzul își va continua drumul către El Paso, dar eu nu voi mai fi în el. În apropierea stației de autobuz, e un hotel, Overnight Inn, așa că merg într-acolo, cu teama să nu cumva să fiu jefuită până ajung. Noaptea e vie, cu umbre și freamăt, dar aproape că alerg și inima îmi bate cu putere. La jumătatea drumului, disperarea mă lovește ca un ciocan în tâmplă. Nu-mi vine să cred că sunt aici, ascunzându-mă de lege. Părinții mei m-au educat să respect autoritățile și să cred în sistem... dar asta era înainte ca sistemul să se întoarcă împotriva noastră.

Familia mea era la fel de străină de comiterea unei crime, cum era și de sinucidere. *Noi nu suntem lași*, mi-am spus de atâtea ori după moartea tatălui meu, cu treisprezece ani în urmă. *El nu s-ar fi spânzurat niciodată*. Eram atât de sigură de asta când l-am găsit, cu trupul așezat special în așa fel încât să arate ca al cuiva care

voise să termine cu toate. Deși aveam doar doisprezece ani, știam ce am văzut. Dragul meu tată, mort într-un fel în care n-ar fi vrut niciodată ca eu să-l gădesc.

Acum mă întreb dacă aș putea fi cu adevărat prima din familia mea care să facă asta. Aș putea fi eu cea care într-adevăr renunță?

Poate că cel mai bine ar fi să fiu jefuită și ucisă. Dar instinctul meu de supraviețuire este atât de ascuțit, încât merg cât pot de repede până ajung la intrarea în hotel. Au camere libere, așa că le spun că mi-a fost furat portofelul, dar am cash. Mă înregistrez sub un nume fals și primesc curând o cheie.

Când intru în cameră, mă izbește un miroase de mucegai și tutun. Patul e tare și așternutul nu acoperă saltea, dar îmi zic că sunt norocoasă să fiu aici, și nu în închisoare.

Deznădejdea își înfige ghearele în mine și gândul sinuciderii revine. Mă gândesc cum să procedez, cum să fac ca să provoc o cât mai mică traumă persoanei care m-ar găsi. Pentru câteva minute, mă consolez cu gândul că toate s-ar putea sfârși curând, cu sentimentul de ușurare că n-ar trebui să fug toată viața și să mă ascund ca o criminală. Nu mi-aș mai face griji cum să-mi câștig existența, unde să locuiesc, cine s-ar apropia de mine. N-ar trebui să fac față faptului că aș fi etichetată drept asasină.

Dar nu pot rămâne prea mult timp pierdută în această fantezie odihnitoare. Mă gândesc la mama stând la priveghi, repetând toate ritualurile ei obsesiv-compulsive în timp ce le strânge mâna, consolându-i, celor veniți s-o

consoleze pe ea. După înmormântare, ar sta trează toată noaptea, cu mintea cuprinsă de teroare, fără să fie în stare să doarmă săptămâni întregi, până ce un doctor nu va interveni să-i modifice doza de medicamente. Sora mea va fi atât de îndurerată și distrasă, încât nu va mai putea avea grijă de micuța Emma. Căsnicia ei va avea de suferit din cauza amărăciunii și furiei ce-i vor crește ca o lavă în inimă, și probabil că va spune public ceva ce n-ar trebui să spună, și-atunci vor veni și după ea.

Vor vorbi la TV despre sinuciderea mea, de parcă aş fi drama săptămânii. O vor descrie în detaliu și vor posta pe YouTube filmulețe cu cadavrul meu. Nancy Grace îmi va face autopsia psihologică.

Într-un final, renunț la idee. Să-mi iau viața ar fi un gest prea egoist. Prea multe piese de domino s-ar prăbuși, prea mulți oameni ar fi afectați, și nu doar pentru o zi sau o săptămână, ci pentru ani... pentru decenii.

Nu poți doar să-ți faci ieșirea și să te gândești că totul se va termina. Nu se va termina pentru oamenii care te iubesc. Nu vei face decât să-i lași pe toți să alerge după rămășițele împrăștiate de un vânt mândios. Îi vei lăsa încercând să rezolve disperați problemele tale... în timp ce-și oblojesc propriile răni. Chiar dacă ești ca mine, singură și fără copii, gestul tău poate afecta generații întregi.

Merită să-ți iei astfel piatra de pe inimă?

Nu, nu merită. Prefer să port eu suferința, decât să-i las pe ei s-o facă.

Nu există sentiment de ușurare în hotărârea mea că va trebuie să trec prin toate, dar cel puțin există o decizie care-mi va proteja familia. Micuța Emma nu va trebui să vorbească despre mătușa ei sinucigașă. Bineînțeles, peste câțiva ani, tovarășii ei de joacă vor spune despre mine că sunt o criminală. Dar mama ei îi va explica cum stau lucrurile. Poate că Emma va asculta și povești frumoase despre mine.

Într-un târziu, adorm pentru o vreme, cu un binecuvântat sentiment de ușurare la care nu sperasem. Visez că Brent e încă în viață, că ieșim la Malico's Pizza Plaza și mâncăm pepperoni, plângându-ne de chelnerul uituc, ca și cum să te lase fără cârnați ar fi cel mai groaznic lucru care ți s-ar putea întâmpla.

Când mă trezesc, Brent nu mai e. De obicei îmi plăceau diminețile de sâmbătă, dar totul pare greșit în camera asta mucegăită de hotel. Plâng încet, în timp ce fac duș și mă pregătesc să plec naiba știe unde.

CASEY

Dacă poliția ar ști că mi-am luat bilet către El Paso, s-ar putea să nu mă caute prin Dallas. Totuși, mi-am legat din nou bandana pe cap, în stil *doo-rag*, și m-am întors în stație. Nu m-am decis încotro să merg, dar următorul autobuz este către Tulsa, Oklahoma, așa că îmi cumpăr un bilet. Din fericire, pentru cea mai mare parte a drumului, nu stă nimeni lângă mine și mi-e frică să nu adorm, ca să nu ratez opririle intermediare și să fac tot drumul către Tulsa. Trebuie să cobor undeva, pe parcurs.

Durant, Oklahoma, pare un loc la fel de bun ca oricare altul. Nu e o stație propriu-zisă, doar o oprire în timpul căreia pasagerii au timp zece minute să fumeze o țigară sau să bea o cola. Mă uit în jur. Nu suntem chiar într-o zonă bună a orașului, dar văd o farmacie la patru clădiri distanță, pe colț. Merg ca și cum aș avea un scop, să nu pară că m-am rătăcit. Chiar și în plină zi, aș putea fi o țintă – o blondă micuță care merge singură printr-un cartier rău-famat.

Cred că o persoană căutată de poliție ar trebui să fie curajoasă și îndrăzneță, dar eu mă simt ca o lalea ofilită, cu petale ce stau să cadă. Frica îmi pulsează ca sângele prin vene, în urechi și îmi pocnește în cap.

Asta-i fata mea curajoasă, obișnuia să-mi spună tata când aveam zece ani și eram la o școală nouă, unde mă hărțuia câte o colegă, făcându-mi viața mizerabilă. Nu eram curajoasă atunci mai mult decât sunt acum. O evitam pe fata rea pe culoarele școlii și mă lipeam de învățătoare când o vedeam prin preajmă. Pentru că eram nouă, mă jucam singură, fredonam în gând melodii și zâmbeam ca și cum nu aș fi știut că nu e nimeni lângă mine.

Și acum zâmbesc, și buzele mi se mișca în ritmul unei melodii tăcute, ca și cum mintea mea ar fi mulțumită și preocupată. Nimeni nu pare să observe falsitatea expresiei mele faciale sau tornada de gânduri furioase din capul meu.

Nimeni nu mă vede cu adevărat.

Ajung la farmacie și intru pe culoarul cu vopsele pentru păr. Mă opresc în dreptul standului L'Oréal, încercând să mă decid care să fie noua culoare a podoabei mele capilare. Mi-a plăcut întotdeauna să fiu blondă, dar orice nuanță de blond m-ar face să semăn prea mult... cu mine. Cred că trebuie să mă fac brunetă. Iau o nuanță închisă de pe raft, sperând să nu mă înșel.

O bufnitură mă face să tresar. Undeva mai în față, în magazin, cineva trage o înjurătură. Ținându-mi respirația, mă duc către insula din centrul drogheriei, ca să pot

vedea tot culoarul din fața vânzătoarei. Ea e în genunchi, în mijlocul unei grămezi răsturnate de medicamente pentru reflux gastroesofagian, aflate la o promoție de genul „două flacoane la preț de unul“.

Fără să mă gândesc, mă reped către ea.

– Sunteți în regulă? o întreb. Ați căzut?

E roșie în obraji.

– Da, sunt atât de neîndemânatică! Am dat peste stand.

Întind mâna să o ajut, ea mi-o prinde și se ridică în picioare.

– Mulțumesc. Pot să vă preiau cumpărăturile, dacă sunteți gata.

Privesc în sus și văd o cameră de securitate deasupra ușii. Las capul în jos.

– Da, sunt gata. Dar pot aștepta totuși, dacă vreți să adunați cutiile căzute.

– Nu, standul mai poate să aștepte.

În mod normal, aș fi ajutat-o să adune cutiile. Gesturile mărunte de amabilitate nu obișnuiau să mă coste nimic. Dar acum ele sunt mai scumpe decât aș fi dispusă să plătesc. O urmez către casa de marcat, apucând pe drum un baton de ciocolată și niște alune de pe stativul de lângă casă, sperând să-i distrag atenția de la vopseaua de păr.

– Știți cumva un motel sigur prin preajmă? Sunt în trecere prin oraș și nu am rezervare.

Ea scanează codul de bare de pe cutia de vopsea, de pe batonul de ciocolată și de pe alune, și aruncă produsele într-o pungă.

– Este unul mai sus, pe stradă, spune, dar, sincer, nu m-aș caza acolo dacă aș fi în locul dumneavoastră. M-aș duce mai degrabă în oraș, la Hampton Inn, pe Burngard Street. E la câțiva kilometri de aici, însă.

– Vă deranjează dacă sun să chem un taxi? N-am o zi tocmai bună. Mi s-a stricat mașina și mi-a murit și bateria de la telefon.

– Sigur, nicio problemă.

Ia telefonul fix și-l pune pe tejea.

– Sunați la informații și cereți numărul de la Dean's Taxi Service. Sunt singurii din oraș.

Sun la taxi, îi mulțumesc vânzătoarei și aștept afară, punându-mi la îndoială fiecare cuvânt pe care i l-am zis. Dacă va fi luată la întrebări, poate își va aminti de mine. Dar suntem în Durant, iar ei probabil că nu mă vor căuta aici, cel puțin nu până nu voi fi deja de mult plecată. Poate că ea nu va afla niciodată că sunt considerată o criminală.

În timp ce stau afară cu punga în care am vopseaua de păr, realitatea începe să mă copleșească. Unde mi-a fost capul? Trebuia să sun la poliție imediat ce l-am găsit pe Brent, să le spun că zace mort pe podea și cine e vinovatul. Dar imediat cum aceste gânduri mi-au trecut prin minte, am știut că n-ar fi funcționat. Primele mele instincte erau cele corecte.

Aș fi vrut s-o pot vedea pe mama și să-i spun totul, iar ea să mă strângă în brațe și să mă asigure că nu mă voi sufoca. Mă gândesc cu groază ce-nseamnă pentru ea toate astea. A mai îndurat și înainte minciuni și dureri

șocante, și parcă-i alt om – cu sufletul înlănțuit de umbre negre ce i se reflectă în ochii bântuiți.

Încă le are pe sora și pe nepoata mea, iar ele întotdeauna îi fac ochii aceia triști să zâmbească. Nu pot suporta gândul de a nu vorbi cu ele.

Și mi-e dor de Brent. Confidentul meu, cel căruia îi păsa de lucrurile din trecutul care mă invadează. În mod bizar, simt încă impulsul de a pune mâna pe telefon, să-l sun. Oare l-or fi găsit până acum? Părinții lui or fi fost anunțați?

Îl plânge acum vreun om care l-a iubit?

Ei cred că eu sunt de vină?

Poate că așa ar trebui, pentru că a murit din vina mea. Sentimentul de vinovăție mă sfâșie și nu știu cum să-l alung. Trebuie doar să trag aer în piept și să fac următorul pas.

Poliția din Shreveport nu e omniscientă și, chiar dacă ar implica și poliția statală, raza lor de acțiune e limitată. Dar știu că nu dorința de a se face dreptate îi va pune pe urmele mele. Justiția n-a avut niciodată nimic de-a face cu dreptatea.

Taxiul oprește și șoferul e durduliu, cu părul grizonant și cu riduri adânci în jurul ochilor, din cele care apar când zâmbești din priviri. Mă urc în spate.

– Mulțumesc că ați venit, îi zic. Probabil că ăsta nu e un loc de unde să luați de obicei clienții.

– Nu, doamnă, spune. Dar merg aproape peste tot. Cum ați ajuns aici?

– Am mers pe jos de la benzinărie. Mi s-a stricat mașina și nu o pot repara până mâine. Sper să aibă camere libere la Hampton Inn.

– Așa ar trebui, spune el. Nu sunt nunți în oraș în weekendul ăsta. Deci sunteți în trecere pe aici?

– Da. Merg în Tusla, cu afaceri.

– Oh, da? Cu ce vă ocupați?

Încerc să mă gândesc la un job cât mai puțin memorabil.

– Lucrez pentru o companie care face cutii de carton.

Nu-mi place cât de ușor mi-a trecut o astfel de minciună prin minte.

– Cutii de carton? Întreabă șoferul. N-am mai auzit de asta până acum.

Zâmbesc.

– Ei bine, cineva trebuie s-o facă și pe-asta, nu-i așa? Doar nu credeți că toate acele cutii se fac singure?

Tac pentru o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva am întrecut măsura.

– Dumneavoastră de când conduceți un taxi?

Așa cum am sperat, a trecut mai departe.

– De trei ani. Mi-am pierdut slujba când s-a închis fabrica, nu mi-am găsit nimic de lucru nicăieri, așa că iată-mă.

– Făcând ceea ce trebuie, spun. Bravo! Aveți familie?

– Soție, o fiică și o nepoată dulce. Fata nu e măritată, iar la început am crezut că e sfârșitul lumii. Dar copilul

ăla ne are la degetul mic. Un an și trei luni și e bucuria vieții noastre.

– Îmi plac copiii mici.

– Și nu aveți?

– Nu, dar sper să am într-o zi. Aveți vreo poză?

Nu că încerc să manipulez conversația. Ci chiar îmi place să văd fotografiile de familie, în special când în ele apar și bebeluși.

Deschide telefonul și-l întinde către mine, în spate. Zâmbesc când văd o fețișoară grăsună și niște ochi veseli.

– E adorabilă.

– Dumnezeu i-a făcut așa de simpatici ca să nu-i trimitem înapoi. Noaptea sunt lungi, dar merită din plin.

Curând intrăm în parcare de la Hampton Inn. Sper să nu mă fac remarcată.

– Vă mulțumesc că m-ați adus, spun. Nepoata dumneavoastră este o fată norocoasă.

Plătesc și mă dau jos din mașină. Hampton Inn are camere libere, așa că mă înregistrez sub un nume fals, pretinzând din nou că mi-am pierdut carnetul de conducere. Când le spun că vreau să plătesc cu bani-gheață, recepționarul trebuie să-l sune pe manager ca să obțină aprobarea. Acesta vine la recepție, mă măsoară din priviri și apoi își dă acordul. Felul în care m-a iscodit mă neliniștește. Îndată ce primesc cheile, mă refugiez în cameră. Primul lucru pe care îl fac este să deschid televizorul pe programul de știri naționale, întrebându-mă dacă au deja povestea crimei din Shreveport. Mă îndoiesc, din